

LA CRISI DE SOLC Isidor Cònsul

No sóc qui per jutjar els inicis més aviat tempestuosos del nou bisbe de Solsona Jaume Traserra, i només em limitaré a relatar la crisi de la revista *Solc* que he dirigit en els darrers cinc anys, d'ençà l'agost de 1997 quan el bisbe Antoni Deig i el vicari general Ramon Alsina em van demanar, com un favor, que me'n fes càrrec. Llavors, *Solc* tenia un any i mig de vida, havia tret quatre números però no acabava de rutllar ni acomplia el calendari de sortida que és la primera condició perquè una publicació periòdica sigui creïble. Vaig acceptar l'oferiment animat pel record de velles històries d'amistat i el repte de tirar endavant una revista en català, amb l'objectiu de fer-la oberta i solidària als problemes del món i de casa. Una altra raó fou l'oportunitat d'anar de tronc amb un amic de tota la vida, Francesc Teixidó, que llavors, també per amistat, endreçava una part de l'economia episcopal.

Va quedar clar, de bon començament, que no es tractava, només, de fer la revista del bisbat i, amb l'equip del consell de redacció, ens vam proposar de trobar l'equilibri entre una publicació informativa de la diòcesi i el contrapunt reflexiu d'allò que en diríem els problemes del món actual. Volíem, en darrer terme, que *Solc* també interessés fora de casa i pogués ser seguida per altres lectors, no necessàriament creients, però preocupats pels problemes del món i de la societat catalana. En el text de renúncia que vam adreçar al bisbe Jaume Traserra, el proppassat 16 de març, manifestàvem que el consell de redacció havia assajat fer, de *Solc*, una *publicació oberta i participativa en una síntesi de diàleg entre l'Església i el món, d'acord amb els principis del Concili Vaticà II, per tal de reflectir els grans problemes i debats de l'actualitat i, al mateix temps, la realitat quotidiana (social, política, econòmica, cultural i religiosa ...) de l'Església de Solsona*.

Fins al número 26 vam esforçar-nos a treballar segons els criteris esmentats i ho vam poder fer amb absoluta llibertat. De torna, *Solc* va aconseguir arribar al miler de subscriptors (un nombre no gens menyspreable en un bisbat d'àmbit rural com el de Solsona), va trobar la complicitat i la col·laboració de noms de prestigi per a les seves pàgines i l'optimisme ens havia dut a plantejar-nos la possibilitat d'ampliar-li l'abast fent que la revista arribés també als quioscos i llibreries. Acostumàvem a decidir el contingut de manera consensuada, sempre atents per trobar el punt d'equilibri entre les necessitats de la diòcesi i la reflexió sobre el món. Per això no és cap casualitat que el

número de la polèmica, el de l'article censurat, tracti sobre *El món després de l'11 de setembre*. En el context d'aquesta manera de fer, si mai hi havia discrepàncies les discutíem i raonàvem fins a trobar l'alternativa que feia al cas. Recordo un article arran de la mort del paraplègic gallec Ramon Sampedro que plantejava, com una reflexió, que tard o d'hora la societat hauria de respondre al repte profund d'una mort digna. El text no va agradar a algun dels sectors ideològics del bisbat i ho vam resoldre, en el número següent, amb un article que defensava l'ortodòxia de l'Església en aquest punt.

Acostumats a treballar en aquest marc de confiança i llibertat, i fiats d'altra banda en la certesa que els problemes que sorgissin es posarien sobre la taula, la prohibició sense explicacions l'article *Josemaria*, de Joan Estruch, ens va caure a tots com una autèntica galleda d'aigua freda. El cop de crossa episcopal encara fou més contundent si es té en compte que no hi va haver cap consulta prèvia i la decisió de censurar l'article fou presa amb el número de la revista ja imprès i a punt de ser distribuït. Tant la decisió del bisbe Traserra com, després, la del consell de redacció crec que dibuixen de manera clara dos estils oposats i dues maneres de procedir molt diferents: el sempre perillós i temut "orden y mando", d'una banda, i una simple expressió de coherència i dignitat personals, de l'altra. Per edat, bona part de l'equip del consell de redacció érem d'una generació que va patir la censura del franquisme i no estem gens disposats a tolerar-la de nou. El nostre compromís, com apunta també el text de renúncia, era envers *una Església i un Bisbat plurals, i en una revista on hi tinguin cabuda els diversos corrents ideològics i realitats que hi són presents*.

Per acabar, cal que precisi que vam deixar obertes les possibilitats de diàleg i, del redactat definitiu del text de renúncia, en vam treure l'expressió "dimissió irrevocable" per deixar-ho només en "dimissió". Ens semblava que així mig obríem la porta si el bisbe volia entrar-hi. La seva resposta, però, no ha estat altra que una carta tan lacònica com ho eren els telegrams del vell general quan, amb un motorista com a missatger, agraiïa els serveis prestats.

Isidor Cònsul